



ת"פ 25207/08/16 - מדינת ישראל נגד מאיר אלמקיים

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 25207-08-16 מדינת ישראל נ'
אלמקיים(עציר)
02 אפריל 2017

המאשימה

מדינת ישראל

הנאשם

נגד
מאיר אלמקיים

נוכחים:

מטעם המאשימה: מר שנאן

מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד יובל זולטי מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

רקע:

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות שעניינן **פריצה לרכב בכוונה לגנוב** לפי סעיף 413 ו' סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

עובדות המקרה מפורטות בכתב האישום ובקצירת האומר יצוין כי ביום 10.7.2016, בשעה 15:00 לערך, החנה מר תמיר שטיינר (להלן: "**המתלונן**") את רכבו מסוג ניסאן טראנו (להלן: "**הרכב**") לאחר שנעל אותו, וזאת סמוך לקבר הרמב"ם בטבריה. בסמוך לאחר מכן התפרץ הנאשם לרכבו של המתלונן בכך שניפץ את החלון האחורי וגנב מהרכב כסף מזומן בסך של כ - 300 ₪ וטלפון סלולארי מסוג L.G בשווי של כ 900 ₪, אשר היו מונחים בתוך תיק ברכב, מתחת לאחד המושבים.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, אך לאחר שמיעת ראיות הרשעתי אותו בעבירות המיוחס לו בכתב האישום, כמפורט בהכרעת הדין מיום 5.3.17.

טיעונים לעונש:

3. **המאשימה** הגישה לעיוני את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם הכולל אף מאסר מותנה בר הפעלה בן 18 חודשים, מת"פ 4929-03-13. לטענתה, הנאשם לא הודה ובחר לנהל משפטו ובסופו של יום הורשע. האינטרס המוגן במקרה זה הינו שמירה על ביטחון הציבור ורכושו. במקרה זה המתלונן החנה את רכבו בסמוך למקום



קדוש וכאשר חזר אליו מצא כי הרכב נפרץ, החלון נופץ ונגנבו מתוך הרכב פריטים שונים.

4. המאשימה סבורה כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה נע בין 6 - 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה. לנוכח עברו המכביד של הנאשם, היעדר קבלת אחריות על מעשיו, יש לגזור עליו ענישה ברף הבינוני - עליון של מתחם זה, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר לעונש זה, מאסר מותנה, קנס כספי ופיצוי למתלונן.

5. **ב"כ הנאשם** טען כי אינו חולק על מתחם הענישה המוצע על ידי המאשימה. עם זאת טען כי ראוי היה שהמאשימה, בבואה לעתור לעונש, ולאור התנהלותה ומחדליה בתיק זה, תיתן דעתה לעונש הראוי. לדבריו, להתנהלות המאשימה במהלך ההליך יש ליתן ביטוי מוחשי בענישה עד כדי הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם. לדבריו, הנאשם נתון במעצר במהלך ניהול ההליך כולו, באגף בידוד בו התנאים קשים, לנוכח מצבו הרפואי ובלא שקיבל טיפול הולם. לנוכח האמור, מבקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יסתפק בתקופת המעצר בה שהה הנאשם ויורה על הארכת המאסר המותנה ואף יימנע מחיוב הנאשם בפיצוי כספי מאחר ומדבריו המתלונן בעדותו עלה כי כבר פוצה על נזקיו. בנוגע לעתירת המאשימה להחזרת מוצגים לבעליהם התנגד לכך באומרו כי הנטל להוכיח כי הרכוש שנתפס בבית הנאשם אינו שלו מוטל על המאשימה.

6. **הנאשם** בדברו טען כי לא התכוון לנהל משפט וכי הוא בפעם הראשונה עצור על דבר שלא עשה. לדבריו, אין לו מושג כיצד כתם דם שלו הגיע לתוך הרכב. לדבריו, הוא שוהה במעצר מזה כ - 7 חודשים ולכן מבקש התחשבות בית המשפט.

7. בתאריך 13.9.17, העביר הנאשם לעיוני מכתב בו חזר על הדברים והוסיף כי כיום הינו בן 50, עובר למעצרו היה משוחרר במשך כשנתיים וטופל בתחליף סם במרכז מאמץ בטבריה. בתקופה זו איבד לדבריו שלושה אחים והורים. לכן, מבקש הנאשם: "לקבל את ההסדר שהציעה המאשימה 9 חודשים ולעשות סוף פסוק לכל הסגה הזאת" (כך לדבריו).

דין והכרעה :

8. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, עליו להתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם הינם הזכות לקניין והזכות לפרטיות ולתחושת ביטחון של תושבי המדינה.

10. דומה כי אין צורך להכביר מילים באשר לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. בעבירה של פריצה לרכב לפי סעיף 413 ס"פ לחוק העונשין, העונש המקסימאלי הקבוע בגינה הינו שבע שנות מאסר. בעבירה של גניבה



לפי סעיף 384 לחוק העונשין, העונש המקסימאלי הקבוע בגינה הוא שלוש שנות מאסר. עסקינן בעבירות נפוצות ביותר, הגורמות לנזקים ממשיים, ולעיתים אף משמעותיים, לקורבנות העבירה, תופעה אשר הוגדרה אף כ"מכת מדינה". לעיתים קרובות העלויות אינן מסתכמות אך בנזק הישיר שנגרם לרכוש, אלא לכך נוספים נזקים עקיפים, לרבות ייקור הביטוחים ועלויות מיגון גבוהות. לא למותר להזכיר אף את הטרחה ועוגמת הנפש הנגרמת למי אשר רכבו או ביתו נפרץ.

11. בחינת **מדיניות הענישה** בגין העבירות בהן הורשע הנאשם מעלה כי בתי המשפט נוקטים במדיניות ענישה מחמירה עם עברייני רכוש. מתחם העונש בגין אירוע יחיד של התפרצות לרכב וגניבה מתוכו נע בין 6 חודשי מאסר בפועל עד ל - 12 חודשי מאסר בפועל, זאת כפי שיפורט להלן:

א. רע"פ 1200/11 **מואיז יעקובוב נגד מדינת ישראל** (מיום 14.2.11); המבקש הורשע בעבירה יחידה של פריצה לרכב. בית המשפט השלום הטיל עליו 9 חודשי מאסר בפועל, הפעיל מאסר מותנה שהצטרף כדי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור בהתחשב בהרשעותיו הקודמות ובכך שהעבירה בוצעה בזמן שהיה תלוי ועומד לחובתו מאסר מותנה. בית המשפט הדגיש את חומרת העבירה.

ב. רע"פ 5313/12 **ראיף נ' מדינת ישראל** (מיום 11.7.12); המבקש הורשע בעבירת התפרצות לרכב בכוונה לגנוב. בית משפט השלום הסתפק במאסר על תנאי. על עונש זה הוגש ערעור לבית משפט המחוזי, אשר קיבל את ערעור המדינה והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

ג. רע"פ 11428/05 **עבדו נ' מדינת ישראל** (מיום 14.12.05); המערער הורשע בעבירות של פריצה לרכב במטרה לבצע גניבה, ניסיון גניבת רכב, גניבה מרכב והחזקת מכשירי פריצה ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המחוזי נדחה וכך אף בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון.

ד. רע"פ 10070/08 **עבדאללה אבו יחיא נ' מדינת ישראל** (מיום 29.12.08); נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בעבירה של פריצה לרכב, חבלה במזיד ברכב וגניבה מרכב. המבקש נידון לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר על תנאי, כך שסך הכול הוטל עליו עונש של 35 חודשי מאסר בפועל.

12. קיימים מקרים בהם גוזר בית המשפט ענישה מקלה מזו, ואף בעבודות שירות, אך מקרים אלו מתבססים בעיקר על שיקולי שיקום או נסיבות מיוחדות, שלא כבמקרה שלפניי.

13. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:



א. **הנזק שנגרם מביצוע העבירות** אינו נמדד ישירות בערך הכספי של הפרטים שנגנבו מכלי הרכב, נזק שאכן נגרם במקרה זה, אלא מדובר בנזק כולל המורכב מנזק ממוני ישיר ועקיף, לנוכח ההוצאות הכרוכות בתיקון והשבת המצב לקדמותו, וכן נזק נפשי של עצם החדירה לפרטיות.

ב. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; הנאשם כפר ואף בחר שלא להעיד במשפטו ולכן לא שמעתי מפיו דבר בהקשר זה. לא יהא זה מופרך לומר כי ביצוע העבירות נועד לשם רווח כלכלי, בעיקר לנוכח מצבו של הנאשם כפי שעולה ממכתבו ומדברי סגורו.

ג. מדובר בעבירות קלות לביצוע אשר אינן מחייבות אמצעים מיוחדים. הנאשם ניצל הזדמנות שעה שהמתלונן החנה את רכבו בסמוך לקבר הרמב"ם, ניפץ את שמשת הרכב וגנב מתוכו פריטי רכוש שונים. המעשה בוצע לאור יום, במקום שאינו שומם, דבר המלמד על תעוזה לא מבוטלת מצד הנאשם והעדר מורא מהחוק.

14. לנוכח האמור, מתחם העונש הראוי הינו 6 עד 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה, קנס כספי ופיצוי למתלונן בהתאם לשווי הרכוש שנגנב והנזק שנגרם. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

העונש הראוי לנאשם במסגרת מתחם הענישה :

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. נתתי דעתי **לנסיבותיו האישיות של הנאשם** ולמצבו הרפואי, על אף היעדרו של תסקיר שירות המבחן ועל אף שלא הוצגו לעיוני מסמכים רפואיים או אחרים בהקשר זה. התרשמותי מבוססת על חומר הראיות אשר הוגש לעיוני במהלך ניהול ההוכחות ואף על האמור בגזר הדין מתיקו הקודם של הנאשם (ת"פ 4968-03-13).

ב. **הנאשם כפר במיוחס לו והורשע לאחר שמיעת ראיות**. זכותו של נאשם לכפור ולנהל משפטו ואין להחמיר בעונשו אך בשל כך. עם זאת, בהיעדר הודאה ונטילת אחריות אף לא ניתן לזקוף זאת לזכותו ולהקל בעונשו.

ג. **הרשעותיו הקודמות של הנאשם** - עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, מלמד כי לחובתו עבר פלילי מכביד ביותר. לחובתו 28 הרשעות קודמות בגין עשרות עבירות במגוון תחומים, בין היתר עבירות אלימות, רכוש, סמים ועוד, בגין ריצה מאסרים. עיון במרשם זה



מלמד כי הנאשם הורשע פעמים רבות בגין עבירות התפרצות וגניבה, ולמעשה הפך זאת לדרך חיים של ממש. מגיליון זה אף ניתן ללמוד אודות התמכרות ארוכת שנים של הנאשם לסמים מסוכנים, וככל הנראה הא בהא תליא.

ד. נתתי דעתי למכתב שהגיש הנאשם לעיוני לאחר ישיבת הטיעונים לעונש. במכתבו מבקש הנאשם להסתפק בענישה אשר הוצעה לו על ידי המאשימה במהלך ניהול ההליך, בקשה לה לא אוכל להיעתר. אכן, התנהלו מגעים מסוימים במהלך ניהול ההליך לסיום תיק זה בהסדר אשר כמעט הבשילו אך הנאשם עצמו דרש דרישות שונות והערים קשיים ולכן הסדר זה לא מומש. כעת, משהורשע הנאשם עליו לגזור את דינו בהתאם לכללי הענישה המקובלים ולא בהתאם להסדר זה או אחר אשר הוצע לו.

ה. נתתי דעתי לדברי המתלונן לפיהם הוא פוצה על הנזק שנגרם לו כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

הארכת מאסר מותנה - אימת?

16. הסנגור עותר להארכת מאסר מותנה בן 18 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם מת"פ 4968-03-13. ברע"פ 4902/14 צבאן נ' מדינת ישראל (מיום 16.7.2014) נפסק על ידי כב' השופט א' שהם:

"אשר לשיקוליו של בית המשפט בבואו לבחון את האפשרות להאריך מאסר על תנאי חלף הפעלתו, יש להדגיש, כי הכלל לעניין זה הוא הפעלת המאסר, בהתאם להוראת סעיף 55(א) לחוק העונשין. האפשרות להאריך את תקופת המאסר מהווה חריג, אשר מעוגן בסעיף 56(א) לחוק העונשין [...] רק כאשר בית המשפט איננו רואה להשית על הנאשם עונש מאסר, וכאשר הפעלת המאסר המותנה תוביל לתוצאה בלתי צודקת, מוסמך בית המשפט להורות "מטעמים שיירשמו" על הארכת תקופת התנאי ולא על הפעלתו" (שם, בפסקה 9).

17. בענייננו, לא מצאתי מקום להורות על הארכת המאסר המותנה, נוכח חומרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשם, בלא שהורתע, ולו במעט, מגזרי הדין הקודמים שהושתו עליו ואף לא מן המאסר המותנה בן 18 חודשים אשר ריחף מעל ראשו. כפי שציין כב' השופט שהם בעניין צבאן, היענות לבקשה מעין זו של נאשם בנסיבות דומות, עלולה להגשים את אמרת חז"ל כי "המרחם על אכזרים סופו שמתאכזר לרחמנים". הנפגע במקרה דנן הינו קורבן העבירה ולא הנאשם. לא הוצגו במקרה זה שיקולי שיקום המצדיקים היעדרות לבקשה חריגה זו להאריך את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

18. אכן, אורכו החריג של מאסר מותנה יכול ויהא בו כדי להצדיק, בנסיבות המתאימות, הארכתו. דא עקא, במקרה שלפניי, על אף שעסקינן בתנאי בן 18 חודשים, אורכו של תנאי זה נגזר בין היתר מריבוי הרשעותיו הקודמות של הנאשם ומפגיעתו לאורך שנים ברכוש הזולת, כפי שעולה מגזר הדין נשוא התנאי. אם מאסר מותנה ארוך זה לא הרתיע את הנאשם, דומה כי אין מנוס מהפעלתו.



19. על אף האמור, החלטתי בכל זאת ללכת כברת דרך לקראת הנאשם ולא לגזור עליו מאסר שאורכו עולה על תקופת המאסר המותנה האמור וזאת לנוכח משכו של תנאי זה, החורג ממתחם הענישה, על אף שאין הוא חלק ממנו.

20. טענות הסנגור בנוגע להתנהלות המאשימה במהלך ניהול הליך ההוכחות במהלך נחשף הוא לחומרי חקירה מהותיים אשר לא הועברו לעיונו עובר לעדותם של עדי תביעה, הינה טענה נכונה ואף אני התרשמתי כך, כפי שצינתי בהכרעת הדין. על אף האמור, משהורשע הנאשם, לא מצאתי כי יש בטענות הללו, לכשעצמן, כדי להצדיק הקלה כה משמעותית ומרחיקת לכת בעונשו של הנאשם, כפי שעתר סנגורו אך תחושה לא נוחה זו מחייבת הקלה מסוימת, ולו מטעמי צדק, כאמור לעיל.

21. נתתי דעתי לשיקולי הגמול וההרתעה, במיוחד שמדובר בעבירה שהפכה זה מכבר ל"מכת מדינה". בעבירות רכוש, אשר בוצעו למען בצע כסף ופגעו באופן ממשי באחרים, מן הראוי לפסוק עונש אשר כולל רכיב כלכלי. יחד עם זאת, לאור מצבו הכלכלי של הנאשם, ותקופת המאסר אותה עליו לרצות, לא אפסוק קנס כספי.

22. באשר לעתירת המאשימה להשבת המוצגים לבעליהם דומה כי אין מקומה בגזר דין זה. מדברי הסנגור למדתי כי מדובר ברכוש אשר נתפס במהלך חיפוש שנערך בבית הנאשם וקיימת מחלוקת בין הצדדים באם עסקינן ברכוש השייך לנאשם או שמא לאו. מכל מקום, לא מדובר בפריטים הקשורים באופן ישיר, ואף לא עקיף, לעבירות בהן הורשע הנאשם והם אף לא הוצגו כמוצג במהלך הליך זה, ולא נטען כי הינם פירות העבירות בהן הורשע. דומה כי על המאשימה, בסיוע משטרת ישראל, לחקור ולדרוש אודות הבעלים ורק לאחר מכן להגיש בקשה מתאימה בנוגע לרכוש זה.

23. בהתחשב במכלול השיקולים לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין תיק זה.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 18 חודשים, אשר ניתן ביום 18.6.2013 (ת"פ בימ"ש שלום - נצרת). תקופת המאסר הללו ירצו בחופף זו לזו.

סה"כ ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 6.8.2016.

ג. אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים החל מיום שחרורו מן הכלא, והתנאי שלא יעבור ויורשע בכל עבירת רכוש מסוג פשע, בתקופת התנאי או לאחריה.



ד. אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים החל מיום שחרורו מן הכלא, והתנאי שלא יעבור ויורשע בכל עבירת רכוש מסוג עוון, בתקופת התנאי או לאחריה.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 ימים .

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ז, 02/04/2017 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט